

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό του Ίσπανού συγγραφέως Ένιμ. Γοντράλ]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
πάλι εΐταν εξαιρετικά επικίνδυνη και πεισιπαιώ-
δης. Ο Γκιωβρο, Τερράλ, Φύρο, με φλογισμένα
τα μάτια, το σώμα ευκαμπτο, φαινόταν έτσι κάτω
απ την αντίστροφη της φωτιάς σαν άρχαιος
Κένταυρος.

Έξωλλο από την όρμη του του Δαιμονισμένου,
πήδηξε σχεδόν προς την όχθη της λίμνης, μια ό
Γκιωβρο, έβλεπε πίσω και διατήρησε την ισορο-
πία του.

Σε λίγο ήρθε κι η σειρά του Τερράλ να δείξει τη δύναμή του
και την τέχνη του. Αφού λοιπόν κατω ατσίσε με τους περυσιτήρες,
τά πλευρά του Δαιμονισμένου, τ έφριξε στη λίμνη και τ έσυρε κολυμπώντας. Όταν δέ αναγύρισαν στην άκτ η και τ άλογο εΐχτηκε
δω με την πρόθεση να συντρίψει τον άναβιτη του οε κινενα δέν-
τρο, ό Τερράλ μ' ένα χτύπημα με τ μόλυβένιο του πιστοσιού τ έ-
κανε να σταματήση γιομάτο άφρούς, κ' ιδρώτα μπρός στό δέντρο
πού περιέμε η Έλισσάβετ. Έδώ πιά τ Δαιμονισμένο άρχισε ν
άναγνώριζε την ύπεροχη τού άναβίτου του και να υποτάσσεται.

— Έλάτε, κυρία, εΐπαν ό Τερράλ στην Έλισσάβετ, τ Δαιμονι-
σμένο ήμείρεψε. Και τής έδωσε τ χέρι.

Οι τίγρεις πού ήσαν επάνω από τ σπήλιον, άρχισαν να δείχνουν
επιθετικώς διαθέσεις προς τους όδοιπρούς μας, μόλις συνήλθον από
την έκπληξιν τής πυρκαϊάς.

— Γκιωβρε, εΐπεν η κ. Φαβιέ στόν Τερράλ, σάσε τόν άντρα μου.
Έγώ είμαι μια γυναίκα, ένα πλάσμα άνοφελές, ενφ η ζωη τού Γον-
τράν ήνε άναγκαία για τίν ευδαιμονία τού παιδιού μας, τής μικρής
μας Άλσις.

Στις έκσεις αυτές τής Έλισσάβετ, ό Φαβιέ, ό όλοιο, εΐχε κατα-
φύγει μέσα στό φύλλωμα ενός ύψηλου δέντρου, άπάντησε αποτεινόμε-
νος προς τόν Τερράλ.

— Γκιωβρε, πάρε μαζί σου την Έλισσάβετ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ο Τερράλ άρχισε να διατάξ η. Εΐδε μια από τās τίγρεις η όποία
πήδηξε από τό ύψος τού σπηλιού προς τό γάμιν.

— Άκούσε κι' έμένα, εΐτε προς την Έλισσάβετ. Έχετε δίημο,
άν σās άποσιώω από τό σύζυγό σας, αυτό θα εΐνε για σās ένα δυ-
στιχέριμα. Τό άλογο δαιμόστιχε και όδοιο, δήποτε μπορεί να τό ό-
δηγήση. Εγώ είμαι ένας ά-θροπος, άρηστος, κανένας δέ μ' άγαπά.
οε κανένα δέν είμαι χήριμος, από τόν καιρό πού
πέθανε η δυστυχισμένη μου μητέρα, κι έξ άλλου ξέρω
την έρημο καλλίτερα από τόν δον Γοντράν. Λοιπόν,
μπορείτε να φύγετε οι δύο σας με τό Δαιμονι-
σμένο και να μείνω ενφ έδω.

Η ήρωική αυτή απεπαύρησις τού Τερράλ συνε-
ζίνησε βαθύτατα την Έλισσάβετ. Άν δέν έδэхετο
θα έδειχνε τη μεγαλειότερα άχαριστία σ' αυτόν πού
τ η; εΐχε προσφέρει τά πάντα. Τί να κάνει; Άλλή
ό Τερράλ χωρίς να περιμένη την άπάντησή τής,
έ-
τρεξε στό δέντρο όπου εΐχε άνεβή ό δον Γοντράν
και εΐτε και σ' αυτόν την προσφορά πού εΐχε κάνει
στη σύζυγού του.

Άλλα ό Γοντράν σκέφτηκε: « Άν πεθάνη ό Τεο-
ράλ, τό μεταλλείο χάνεται για πάντα και όποτε θα
μπορέσω να ζήσω πιά, αν έξακολουθήσω να μένω
φτωχός, ύστερα από ένα τόσο ωραίο και γλυκό ό-
νειρο».

Έν τή μεταξύ όμως τό Δαιμονισμένο έκανε προδοικιά προς τά
πίσω, με την πρόθεση να ρίξη τόν άναβιτη του, ό όποιος, όμως,
πρόλαβε και με δυνατά χτυπήματα τών περυσιτήρων τό καθήσ-
χισε και πάλι.

— Βλέπει, λοιπόν, Έλισσάβετ, εΐπε τότε ό δον Γοντράν, ότι
μονάχα ό Τερράλ μπορεί να σέ σώση; Άν φύγουμε μαζί, τό Δαι-
μονισμένο θα μās σταζήσει και τούς δύο. Φυγάστε! έμπερ; Κατευθείαν!
Όσο για μένα θα μείνω στό έξοχικό μου αυτό άστεροσκοτειό πε-
ριμένοντας είδήσεις σας.

Οι βράχοι τού σπηλιού έπεφταν κάτω από τό βάρος τών τίγρεων
πού πηδούσαν στό χόμα κ' έκλειναν γύρω από τούς υποθετιούς;
άγχιόγατους τούς όδοιπρούς εΐχε πνίξει ό Άκακίας. Οι μητέρες άνα-
γνώριζαν τά παιδιά τους.

— Ο Άφέντης έγει δίημο, κυρία, εΐπε ό Τερράλ. Άφήστε με τώρα
να σās σάσω και σās όραζίζομαι ότι θα γυρίσω να σάτω κ' έξείνων.

— Ευγενικιά καρδιά! ψιθύρισε η Έλισσάβετ. Τί τού έκανα τά-
χα για ν' άξίζω τόση άφοσίωση;

Ο Τερράλ άφού τή σήκωσε με προσοχή, την έβαλε επάνω στό
άλογο.

— Σφίξε τόν Τερράλ, με όλη σου τή δύναμη, φώναξε ό Φαβιέ
από τό ύψος τού δένδρου στη γυναίκα του.

Η Έλισσάβετ ύπήκουσε μηχανικά, ενφ ό Τερράλ έκοψα άμέ

σως τό σχοιμί με τό όποιο εΐχε δέσει τό Δαιμονι-
σμένο στην γειθο και τού έδωσε ένα χτύπημα με τά
σπηριό α του. Τό άλογο μαιωμένο άρχισε να
τρέχει. Ίσα άπάνω σ' ένα περμένο δέντρο.

— Ηρόσχε! φώναζε από μακριά ό Γ. ντράλ.
— Μή φοβάστε! άπάντησε ψυχρά ό Τερράλ.

Και απ' τα πόδια τού άλόγου πού έτρεχε με λύ-
σα χιόνταν πράγματι καθε έ ποδίο. Ο κ. Φαβιέ τού, εΐπε σε λίγο
να χάσονται μεσιστή σκονη. Άλλο ό δρόμος πού εΐχυν πάρη έδειξε
στις τίγρεις, πού ό δρό ο έτρεπε να πάρουν κι' αυτές, κι' άμέσως, ώμη-
σαν με βρυχηθού, πίσω από τό Δαιμονισμένο.

Έν τούτοι, ό Γκιωβρο, Τερράλ πού στή ζωη του δέν εΐταν πειθ
εύσυχης. Έώσε τη γυναίκα αυτή, πού εΐταν γι' αυτόν ό νόσμος
όλο κίμος. Έοιωθε κι χερι τής να σφίγγονται γύρω από τή μέση
του, και αισθιόσιαν εξαιρετική ευδαιμονία.

Οι βρυχηθού τών τίγρεων έγασσαν έξ φνα πάλιν, στ' αυτά τής
Έλισσάβετ. Τά θηρία τούς κυνηγούσαν.

— Άκού, Γκιωβρε; τόν έφώτισεν η Έλισσάβετ με φωνή πού
έτρεπε. Ί! δέν τολώ να γυρίσω πίσω τó κεφάλι, από φόβο μήπως
τις δώ έτοιμες να μās κατασπαράξουν.

— Κυρία, εΐπαι τότε εύσυχος μαζί σας άπάνω στό μανιακό ένο
αυτό άλογο, ώστε η εύσυχια μου με κάνει να λησμονώ τās τίγρεις;
τ η; άπάντησε ό Τερράλ.

— Άλλο τ' άλογο μας άόχαμε πιά από την κούρση κ' εΐν' έ-
τοίμο να πέση.

— Τό Δαιμονισμένο; Ά! όχι, Κυρία! Για δέστε! Η πνοη του
δέ σταματάει, τό δέγμα του κόλι, ιδρώσε! εΐν' ευγενικό ζώο.

— Δέε όμως, Γκιωβρε, ότι ούτε και τού έλαφιού τó τρέξιμο δέν
ξεπερνάει τά πηδήματα τών τίγρεων.

— Κυρία, δέ, πια ό τού, σου σιόν κίνδυνο, γιατί μου φέεται
πιά, δέ εΐναι δυνατό να μη σās σάσω! Ευχαριστώ τό Θεό πού
μού έδωσε αυτή την ευκαιρία για να σās βοηθήσω. Θα ήθελα ό
τρομερός αυτός όδοιο, να μην τέλειωσε ποτέ. Θα ήθελα έτσι μαζί
να φτάσουμε στρί περτα τού κόσμου!

— Γκιωβρε, σέ ίκετιώω! τού φώναξε η Έλισσάβετ. Δέ; μήπως
μās ζύψωσαν οι τίγρεις;

Ο Τερράλ γύρισε τó κεφάλι του πίσω και εΐδε δύο τίγρεις να
προπορεύονται με τερσάτια πηδήματα από τις άλλες, και σέ λίγο
θα εΐταναν τό άλογο, τό όδοιο, αισθιόνο ενο τόν κίνδυνο, έδιπλα-
σίσε την ταχύτητα του. Τό Δαιμονισμένο περσίσε
κυριολεκτικώς, αλλά με κάθε πηδήμα τού; οι τίγρεις
όλοένα και περιεσσότερο έλλισσάζαν. Ο Τερράλ έφρι-
ξε, σκεπτόμενος ότι σέ δύο λεπτά οι τίγρεις θα τού;
εΐχαν φτάσει.

Σήκωσε λοιπόν την καρμπίνα κ' έσκόπευσε την
τίγρη πού εΐταν πιο κοντά, χωρίς να διακόψη τó
άγχιόγατο κάλτασμα τού άλόγου του.

Έτάβηξε, κ' η σφαίρα βρήκε τó θηρίο άνάμεσα
από τα δυο του μάτια. Αυτό έβγαλε ένα φριώδη
σηγυθμό κ' έξ πλωθήκε κατω, ενφ η άλλη τίγρης
στάθηκε άνησχημα σά να παίριμε τού; συνιρό-
φους τής.

Η Έλισσάβετ βλέποντας τόν κίνδυνο πού διε-
φταν, έννοισε να μαζίνεται τó αλμα στην καρδιά
τής. Σε λίγο όταν συνήλθε κάπως, η πρώτη σκέψις
εΐταν ό σύζυγός τής.

— Τι ν' άπόγινε ό Γοντράν; ρώτησε με τρόμο.

— Εΐν' εύτυχής, κυρία, τ η; άτινησε ό Τερράλ χιμογελώντας
θλιβερά. Γιατί όμως να ξεχνάτε τούς κινδύους σας και να θυ άστε
τούς δικούς τού; Ί! γιτζί τάχα, αυτό; πού έσει; τόσο άγ πάτε,
να άγριτε τόσο πολύ τó χουσίφι και να μη λογαριάζη τή συζυγική
του εύσυχια;...

Αυτή τή στιγμή η πυρκαϊή τής πεδιάδος, πού την εΐταν άνάψει
οι ύιοι, προχωρούσε προς αυτούς, κι' άπειλούσε να τούς κλείση την
έξοδο. Ο Τερράλ όμως προσπαθούσε να φτάση σ' ένα λόφο πού ύψο-
νετο μπροστά τού; στή βίση του βραχάδις και στήν κορυφή δι-
σωμένο. Άλλο και οι τίγρεις κ' πολυβαιναν πώ; η λεί του, διέ-
φταν, κι' έκπλακίσαν την όρμη τής. Ο Τερράλ άκούγε τούς
βρυχηθού; τού; ενφ συγχρόνως; έοιωθε τά χέρια τής Έλισσάβετ
να πωλάιουν. Την έκούταξε κι' εΐδε τά μάτια τής κλεισμένα από
την κούρση και τή νάρκωση.

— Λίγο θάρρος, κυρία, τ η; εΐπε και φτάσαμε στό λόφο. Θα
προσπερισσομε πρώτοι την πυρκαϊή κι' οι τίγρεις; δέ θα προφτάσουν
να περάσουν, γιατί θα τού; αποκλείση.

Άλλο έπίνη εΐχε σχεδόν παραλύση και δέν κατάλαβαινε τί τής
έλεγε. Τότε ό δυστυχισμένο; ό Τερράλ έκέντησε με δύναμη τό Δαι-
μονισμένο. πού άρχισε να πετ μάλον ταμα να τρέχει. Σε δύο λεπτά
πρόλαβε κι' έφτασε στό λόφο, άκριβώς; τή στιγμή πού οι δύο διακλα-
δώσεις τής πυρκαϊάς διασταυρώθηκαν. (Άκολουθεί).

